

Плац

Яків Щоголів

Я пам'ятаю вечір темний
Тепер далекої весни,
Зелений берег, ліс таємний,
Смоляні пахощі сосни.

З мого проквітчаного плаца
Я ждав тебе. Тії пори
Од брам далекого палаца,
Як сарна, збігла ти з гори.

Висока й гожа, мов тополя,
Гнучка, як восени тала,[1]
Ти, серед пишного роздолля,
До мене руки простягла;

Пером до рам моїх припала,
Лицем черкнулася лиця,
І, вся в дроготі, віщувала,
Що наше щастя без кінця!

А без кінця нема нічого
На обездоленій землі:
Не стало серця дорогого,
Сподія змеркла в темній млі...

В утомі, знівечений роком,
Я довго по світу бродив,
І ось, під старість, ненароком
В отчизну здалека забрів.

І захотілося востаннє
Ще раз поглянути на плац,
Що бачив наша розставаннє,
На сосну, берег і палац.

І що знайшов я? Ніч спадала,
В руїнах мур вітри гули,

На вежах скрипли завівала[2]

Плющами брами заросли;

А плац, що повний був квітками,

Тепер плодив клубки гадюк,

І над помрілими лугами

З сосни драпежний каркав крук.

1882

Примітки:

[1] Вербa (*Salix pentandra*).

[2] Прапори.